

PROLOG

Vashti su iz drijemeža probudile jagodice prstiju koje su pratile luk njezine kralježnice. Protegnula se pod tim poznatim dodirrom, predući od zadovoljstva i izvijajući usne u osmijeh, polako plutajući prema potpunoj svjesnosti.

»Neshama«, mrmljao je njezin partner.

Moja dušo. Baš kao što je i on bio njezina.

Ne otvarajući oči, okrenula se na leđa i rastegnula, gurkajući svoje gole grudi prema Charronu, namjerno ga provocirajući.

Baršunasti dodir njegova jezika na njezinoj bradavici iznenadio ju je, izmamivši uzdah nakon kojeg se opet bacila natrag na madrac. Na vrijeme je otvorila oči i ugledala njegove prekrasno oblikovane usne kako okružuju napeti vrh i obraze kako ga duboko, dugo sišu. Zastenjala je, tijelo joj je odmah reagiralo na pažnju muškarca za kojeg je disala.

Pomaknula se kako bi pritisnula njegovu zlatnu glavu na svoje grudi, no on se uspravio, dajući joj do znanja da stoji pokraj kreveta, a ne da leži na njemu. Pogled na njegovo potpuno odjeveno tijelo odavao je zašto ju je probudio.

Nadvivši se nad njezinim raširenim, golim tijelom, vatrenim je pogledom prelazio preko nje. Očnjaci su mu provirili kroz zločesti osmijeh i otkrili joj da se i on uzбудio zbog načina na koji ju je probudio.

Srce joj je brže zakucalo od pogleda na taj osmijeh. Grudi su je zaboljele od siline emocija koje je budio u njoj. Sve je izgubila, s vremena na vrijeme znala je osjećati lažne trnce od krila koje su joj otkinuli s leđa, no Char je ispunio prazninu koja je potom nastala u njoj. Sad joj je on bio sve, razlog zbog kojeg je jutrom ustajala.

»Upamti tu misao«, odjekivao je njegov grleni glas. »Utažit ću tvoju glad kad se vratim.«

Vash se pridignula na laktove. »Kamo ideš?«

Privezao si je preko leđa dvije jednake korice za katane. »Jedan se stražar nije prijavio.«

»Ice?«

»Ne počinji.«

Uzdahnula je, znajući koliko je vremena Char uložio u treniranje tog mladca, ali klinac kao da nije uspijevao slušati naređenja.

Char ju je kratko pogledao prije nego je pričvrstio korice za pištolj oko bedra. »Znam da misliš kako nije pokazao dovoljno odgovornosti.«

Prebacivši noge sa strane madraca, rekla je: »Ne samo da to mislim. *Dokazao* je to. Više puta.«

»Želi ti udovoljiti, Vashti. Ambiciozan je. Ice ne napušta svoje mjesto radi zabave. Napušta ga jer smatra da negdje drugdje može biti od veće koristi. Ako se pojavi prilika da te impresionira, pokušat će. Vjerojatno trenutno prati bjegunce ili prisluškuje likane.«

»Impresioniralo bi me kad bi poslušno slijedio naređenja.« Ustajući, Vash se protegnula, a potom uzdahnula kad joj je njezin partner prišao i elegantnim rukama prešao preko njezinih bokova. »I izvlači te iz kreveta. Ponovno.«

»Neshama, netko me mora iz njega izvući. Inače nikad ne bih otuda izlazio.«

Omotala je ruke oko njega i utisnula svoje lice u kožnati prsluk na njegovim vitkim prsima. Udišući njegov miris, ponovno je pomislila kako je bio vrijedan pada. Ako bi ponovno doživjela da mora birati između krila i ljubavi prema Charronu, ne bi nimalo sumnjala ni oklijevala oko ponavljanja te »pogreške.« Prokletstvo vampirizma bila je mala cijena da bi imala njega. »Idem s tobom.«

Nakrivivši glavu, naslonio je svoj obraz na njezino tjeme. »Torque tako ne tvrdi.«

»Nije na njemu da odlučuje.« Odmaknula se, zaškiljivši prema njemu. Torque je bio Syreov sin, no ona je bila zamjenica vođe Posrnulih. Kad su u pitanju bili Posrnuli i njihove sluge — redom vampiri — samo joj je Syre mogao proturječiti. Čak je i Char morao slušati njezine zapovijedi, što je radio pristojno, s obzirom na to da mu je u prirodi bilo naređivati drugima.

»Muči ga jedna demonica.«

»Dovraga. Trebao bi to moći riješiti.« Da, lov na demone koji su napadali vampire bio je njezin posao. Nitko u tome nije bio bolji od nje, ali nije mogla odjednom biti na sto strana.

»Ona je još jedna od Asmodeusovih.«

»Jasno. Kvragu. Tri puta u dva tjedna? Zajebava se s nama.« To je već mijenjalo situaciju. Srediti demona koji je bio u izravnoj vezi s kraljem pakla donekle je uključivalo i politiku. Wash je bila na glasu kao nepredvidiva, pa je preuzimala odgovornost ne bacajući sjenku na Syrea, onoliko koliko bi to učinio njegov potomak. A sad je bila dovoljno ljuta da poželi sama raščistiti situaciju. Iako su posrnuli, nisu bili lake mete.

Char joj je utisnuo poljubac u čelo, a potom je pustio. »Vraćam se prije mraka.«

»Prije mraka?« Kratko se osvrnula po spavaćoj sobi i shvatila o čemu govori. »Zora je.«

»Da.« Lice mu je bilo namrgođeno, vjerojatno koliko i njezino.

Ice nije bio jedan od Posrnulih, ona i Charron jesu. Bio je smrtnik koji je prošao Promjenu, što je značilo da je osjetljiv na svjetlost. Bez obzira na njegovu nadobudnu narav, trebao se javiti prije svitanja. Sad će se morati skloniti nekamo do sumraka ili dok ga Char ne pronađe, što god da se prije dogodi. Nekoliko gutljaja Charove moćne krvi Posrnulog omogućit će mu privremeni imunitet zahvaljujući kojem će se zabludjeli sluga moći vratiti kući.

»Jesi li razmišljao o tome«, počela je, odmičući se od njega,

»da bi možda bilo pametno pustiti ga da to pregrmi sam? Kako će naučiti ako se nikad ne suoči s posljedicama?«

»Ice nije dijete.«

Vash ga je prostrijelila pogledom koji je opovrgavao tu izjavu. Ice je možda bio širok i visok poput njezina partnera, ali nije imao Charovu čeličnu kontrolu, bio je impulzivan poput djeteta. »Mislim da mu pripisuješ karakteristike koje ne posjeduje.«

»A ja mislim da bi bilo vrijeme da počneš vjerovati mojoj procjeni.« Pogled kojim joj je uzvratilo kao da ju je izazivao.

Bio je to pogled kakav joj se nitko drugi ne bi usudio uputiti, i to ne samo zbog njezina čina. Iako je njime samo pojačavao njezinu tvrdoglavost, cijenila je spremnost svog mužjaka da joj se suprotstavi oko nečeg do čega mu je stalo. Upravo je njegova sposobnost da se na jedan način ponaša prema njoj kao nadređenoj časnici, a na sasvim drugi kao prema ženi, probudila dublje osjećaje u njoj, onda kad se čovječanstvo koje je trebala promatrati počelo širiti unutar nje poput mrlje.

Nije mogla odrediti kad su se njezini osjećaji prema njemu produbili. Jednom je Charron bio samo još jedan anđeo Čuvar poput nje, jedan od serafa poslanih na zemlju kako bi Stvoritelja izvijestili o napretku čovječanstva. Idućeg joj je dana njegov osmijeh oduzimao dah, a pogled na njegovo izuzetno graciozno tijelo izazivao trnce u donjem dijelu trbuha. Njegova je pozlaćena ljepota — krila zlatno-krem boje, žućkasto-smeđa koža i kosa, njegove prodorne, plameno plave oči — od običnog dokaza Stvoriteljeve vještine postala neodoljiv mamac za njezinu netom probuđenu žensku glad.

Bila je prava muka skrivati činjenicu da ga je svjesna, no neko vrijeme joj je to uspijevalo. Sramila se svoje smrtno slabosti kojom ga nije htjela umrljati. Kad ju je uspio stjerati u kut, a potom i zvesti, uzeo ju je vatrenom odlučnošću i ona je pala ravno u njegovo naručje potpuno svjesna posljedica. Nije pustila ni suzu, nije rekla ni riječ kad su joj Sentineli zbog toga s leđa skinuli krila, pretvorivši je u Posrnulu krvopiju što je i danas. Doduše, molila ih je i preklinjala da se smiluju Charronu, plakala je slomljena srca kad su i njemu skinuli njegova prekrasna krila.

Njegov dodir na njezinu licu vratio ju je iz sjećanja, natrag u sadašnjost, k muškarcu čije su oči sad sjale žutom nijansom bezdušnog vampira. »Kamo odlaziš«, upitao je nježno, »kada tako odlutaš od mene?«

Iskrivila je usta na jednu stranu. »Govorila sam samoj sebi kako je glupo da me iritira tvoja suosjećajnost i želja za podučavanjem kad sam se u tebe zaljubila upravo zbog tih karakteristika. Između ostalog.«

Char je upleo dlan u njezinu dugu kosu, primičući grimizne pramenove svojim usnama. »Sjećam se tvog leta, Vashti. Kad sklopim oči, još te uvijek mogu vidjeti sa suncem za leđima, njegovu svjetlost kako blista na tvojim smaragdanim krilima. Za mene si bila kao dragulj, s tom crvenom kosom boje rubina i očima boje safira. Sve me boljelo kad bih te vidio. Potreba da te dotaknem, okusim, uđem u tebe, bila je kao fizička bol.«

»Poezija, ljubavi?« zadirkivala ga je, iako je lepršavost njezina glasa narušavala težina dubokih emocija. Dobro ju je poznao. S lakoćom joj je čitao misli. Bio je njezina druga polovica, najbolji dio nje. Dok je ona bila temperamentna i hirovita, on je bio razborit i postojan. Dok je ona bila nestrpljiva i sklona frustraciji, on bi je smirivao razmišljajući unaprijed.

»Daleko si mi važnija i poželjnija sada nego što si bila prije.« Lagano je spustio svoje čelo na njezino. »Zato što si sad moja. Potpuno i do kraja. Kao što sam i ja tvoj. Sa svim svojim manama i navikama koje ti idu na živce.«

Uhvativši ga rukom za vrat, utisnula mu je dubok, sočan poljubac od kojeg se sva naježila i počela brže disati.

»Volim te.« Izrekla je te riječi ravno u njegove usne, rukama ga uhvativši svom snagom radosti koju je osjećala u sebi. Ponekad bi je bilo i previše, bujala je i stiskala joj grlo suzama zahvalnosti. Sramila se snage vlastitih osjećaja prema njemu. Bio je u njezinim mislima gotovo svakog trenutka na javi, kao i u mnogima u snu.

»Volim te, najdraža Vashti.« Privio je njezino golo tijelo uz svoje. »Znam da si mi dosta popuštala oko Icea, iako se nisi s tim slagala. Mislim da je vrijeme da ti se odužim tako što ću poslušati tvoj savjet i zauzdati ga.«

I to je obožavala kod njega, njegov osjećaj za pravednost i sposobnost da se prilagodi onda kad je to bilo potrebno. »Ti se pobrini za njega, a ja ću se pobrinuti za Torqueov problem, pa ćemo večeras nestati na par dana. Oboje smo naporno radili u posljednje vrijeme. Zaslužili smo odmor.«

Nježno rukom obujmivši njezin vrat, osmjehnuo se. Očiju blistavih od senzualnog obećanja i naklonosti, promrmljao je: »Uz takav poticaj, itekako ću se pobrinuti da se vratim doma ranije.«

»Vidjet ćemo koliko će Ice surađivati. Možda je zavukao dupe na najgore moguće mjesto na svijetu.«

Zločesto je podignuo obrvu čuvši njezino zadirkivanje, ali svejedno joj je obećao: »Ništa me ne može spriječiti.«

»I bolje ti je.« Okrenula se i zanjihala stražnjicom. »Ni ti ni on ne želite da vas ja lovim...«

Do podneva, Vashti je već ušetala u Syreov ured sa suvenirirom od posljednjeg lova u ruci. Vođa vampira nije bio sam, ali nije se nećkala prekinuti ga. Žena koja je bila s njim bila je tek jedna od nebrojenih ljudskih žena koje bi Syreu zapele za oko i jednako brzo nestale. Nije bilo važno jesu li bile unaprijed upozorene ili ne, nikad nisu vjerovale da je krajnje nedostižan sve dok nisu na vlastitoj koži iskusile njegovo odbijanje. Bio je strastven muškarac, ali fizički entuzijazam nije bio pokazatelj dubljeg interesa. Syre je izgubio svoja krila zbog ljubavi, a onda je izgubio i ženu zbog kojih ih se odrekao.

»Syre.«

Pogledao ju je, napola sklopljenim očima za kojima su žene ludjele. Stajao je prekrivenih ruku, bokom oslonjen o nisku ugrađenu policu iza svog stola. Odjeven u crne krojene hlače, s kravatom od crne svile na blistavoj bijeloj košulji, bio je istovremeno i elegantan i razoružavajuće privlačan. Njegova tamnomodra kosa i topla koža nijanse karamela činile su ga egzotičnim na način koji je bilo nemoguće odrediti. Neki su mislili da je iz Istočne Europe. Syre je nekoć bio miljenik, Stvoritelj ljubimac. Upravo je zato, vjerovala je, njegov pad bio tako strogo kažnjen — pao je s vrlo velike visine.

»Vashti«, pozdravio ju je, glasom grlenim i toplim poput viskija. »Ide li?«

»Naravno.«

Plavuša koja je ostala duže nego što je trebala ljutito je gledala u Wash, kao što je to činila većina njegovih ljubavnica. Pogrešno bi protumačile odnos između nje i njezinog nadređenog, vjerujući da tu ima nešto više nego je zaista bilo. Njihov je odnos bio osoban i neprocjenjiv, ali nije bio intiman ili romantičan. Wash bi dala svoj život za Syrea u tren oka, ali ljubav koju je osjećala za njega proizlazila je isključivo iz poštovanja, odanosti i spoznaje da bi on jednako spremno umro za nju.

Suosjećajno je pogledala u ženu, ali je progovorila bezosjećajno, kao i obično. »Ne moraš ga zvati, nazvat će on tebe.«

»Vashti«, Syre ju je opomenuo upozoravajućim glasom. Bio je prevelik kavalir da bi sam raščistio situaciju i tako se poštudio mnogih neugodnih rasprava.

Ona nije imala tih problema. »Želio te, imao te i lijepo ste se proveli. To je sve.«

»Što si ti?« odvratila je lijepa plavuša. »Njegova svodnica?«

»Ne. Onda bi ti bila kurva.«

»Dosta, Vashti.« Syreov je glas udario poput biča.

»Strašno si ljubomorna«, prosiktala je plavuša, a njezine savršene crte lice iskrivile su se od frustracije i povrijeđenosti. Takav izljev emocija bio je u očitoj suprotnosti s njezinom djevičanskom, savršenom vanjštinom. Uredna punđa, moderan okrugao šeširić i elegantno žensko odijelo bili su strašno odmjereni u usporedbi s njezinom vatrenom reakcijom. »Ne možeš podnijeti činjenicu da je sa mnom.«

Nažalost, žena nije mogla biti dalje od istine. Wash bi se odrekla svega osim Charrona ako bi ponovno mogla vidjeti svog zapovjednika sretnog. Kad bi to išta promijenilo, rekla bi da su njih dvoje zbilja krasan par— kraljevska plavuša i šarmantan, tamni princ. No srce koje je Syreova smrtna žena probudila u njemu umrlo je skupa s njom.

»Pokušavam te spasiti od višednevnog sramoćenja«, Vash je rekla ljubazno koliko je mogla.

»Jebi se.«

»Diane«, Syre je čvrsto rekao, uspravivši se i pomaknuvši kako bi je uhvatio za lakat. »Žao mi je što moram prekinuti naše ugodno druženje ovako naprasito, ali ne mogu dopustiti da se itko tako obraća Vashti.«

Dianine svijetloplave oči raširile su se, a našminkana usta iskrivila u zapanjeni >O<. Teturala je pokraj njega dok ju je vodio van iz prostorije. »A njoj dopuštaš da mi se onako obraća? Kako možeš?«

Kad se Syre vratio, sam, njegove privlačne crte lica bile su mračne. »Danas si raspoložena«, rekao je otresito.

»Upravo sam te spasila od sedam ili više dana preklinjanja i moljakanja. Nema na čemu. I treba ti ljubavnica.«

»Moje seksualne sklonosti nisu tvoja briga.«

»Tvoje mentalno zdravlje jest«, odvrtila mu je. »Nađi nekog u čijem ćeš društvu uživati i tko će biti uz tebe. Da malo pazi na tebe.«

»Ne trebaju mi komplikacije.«

»Ne mora biti komplicirano.« Sjela je na jednu od stolica ispred njegovog stola i dlanovima poravnala svoje fine kaki hlače. »Govorim o poslovnom dogovoru. Ni ja to ne shvaćam, ali ima žena koje se seksaju samo zato što im je to zabavno. Smjesti jednu na neko lijepo mjesto i daj joj džeparac.«

Syre je odmahnuo glavom. »*Zbilja* postaješ moja svodnica.«

»Možda ti to i treba.«

»Uvrijeđen sam samom pomisli da ševim ženu koja se osjeća dužnom pokoriti se.«

Ona je izvila obrve. »Nema te žene na svijetu kojoj bi to bio težak zadatak.« Čak i ona, žena koja je bila sretno združena s ljubavi svog života, nije bila imuna na Syreovu seksualnu privlačnost. Bio je tip muškarca koji bi impresionirao žene čim bi ga ugledale. Senzualan, zavodljiv, hipnotičan.

»Prestani pričati o tome.«

»Ne, neću. Treba ti netko da se brine za tebe, Samyaza.«

Korištenje njegova anđeoskog imena naglasilo je njezinu ozbiljnost. Njegov pogled postane još čvršći i uži dok je sjedao u fotelju iza svog stola. »Ne.«

»Nisam rekla da te *voli*, nego da se *brine* za tebe. Netko tko će ti ujutro kuhati kavu kakvu voliš. Netko tko će s tobom gledati reprize na televiziji. Znaš, jednostavno netko tko će biti tu, tko te poznaje i želi ti dobro.«

Naslonivši se, položio je laktove na naslone za ruke i isprepleo prste. »Nekoliko su me puta pitali za tebe. Da objasnim što mi značiš. Dosad nisam još došao do pravog odgovora. Ti si moja zamjenica, ali mi nisi samo podređena časnica. Više smo od prijatelja, pa ipak te ne gledam kao sestru. Volim te, ali nisam zaljubljen u tebe. Svjestan sam tvoje ljepote kao što je svjestan svaki muškarac, pa ipak ne želim spavati s tobom. Ti si najvažnija žena u mom životu i bio bih potpuno izgubljen bez tebe, ali nikad ne bih želio živjeti s tobom. Što si mi ti, Vashti? Što ti daje za pravo da sa mnom razgovaraš o tako osobnim stvarima?«

Namrštila se. Ni sama nikad prije nije razlučila što znače jedno drugom. Za nju, njihova je veza jednostavno... postojala. Na mnogo je načina ona jednostavno bila njegov produžetak.

»Ja sam tvoja desna ruka«, odlučila je, a potom mu je dobacila predmet koji je držala u ruci.

On ga je spretno ulovio, refleksi su mu bili brzi i okretni. »Što je ovo?«

»Polovica amajlije koju sam skinula s Asmodeusove sluge. Drugu sam polovicu ostavila na hrpi pepela u koji se pretvorila kad sam je ubila. Dok je bila cijela, imala je na sebi Asmodeusov simbol.«

»Izazivaš ga.«

Vash je odmahнула glavom. »Tri puta u dva tjedna? To nije slučajnost. Dopušta im, možda čak i potiče svoje podčinjene da se poigravaju nama. Mi smo zgoditak — anđeli odbačeni poput smeća.«

»Već imamo dovoljno neprijatelja.«

»Ne, imamo tamničare — Sentinele i njihove likanske pse. Demoni su mogući neprijatelji, *ako* ih ne popravimo. Moramo zauzeti stav.«

»Ja ne bih tako rješavao stvar.«

»Da, bi. Zato si me i ovlastio da rješavam frku s demonima.«
Prekrižila je noge. »Drugom rukom možeš dogovoriti primirje. Ja sam ruka koja će im pokazati srednji prst.«

Brzo je skočila na noge začuvši komešanje u hodniku. Vash je prišla otvorenim vratima nadnaravnom brzinom, prestigavši Syrea za djelić sekunde.

Od prizora joj se sledila krv u žilama.

Raze i Salem unosili su itekako poznato tijelo u kuću, uputivši se ravno prema blagovaonici gdje su ga položili na dugačak ovalni stol.

»Koji kurac se dogodio?« prasnula je uletjevši u sobu i gledajući u Iceovo nepokretno tijelo. Koža sluge na mjestima je bila crna od opekline i prekrivena mjehurićima. Krv mu je natopila majicu i umrljala traperice sve do koljena. Porezotine na odjeći odavale su tragove grebanja vučjih pandži.

Ispužio je ruku brzo poput munje i uhvatio je za zapešće. Otvorio je krvave oči. »Char... pomoć...«

Na trenutak se prostorija zavrtjela, a onda se sve uvuklo u sebe, stapajući se kristalno jasno. »Gdje?«

»Stari mlin. Likani... Pomozi mu...«

Oslobodivši jednu od Razeovih oštrica iz korica na njegovim leđima, Vash se okrenula na peti i odjurila u suton.

1. POGLAVLJE

Elijah Reynolds stajao je gol na stijeni u šumi oko jezera Navajo i promatrao kako vatra guta njegove snove zajedno s uništenom stražarskom postajom ispod njega. Jedak crni dim uzdizao se u zrak iz širokih, debelih dimnjaka koje se moglo vidjeti na kilometre.

Andeli će znati da je pobuna započela mnogo prije nego stignu do ruševina.

Oko njega, likani su uzvikivali i slavili od sreće, ali on to nije osjećao. Iznutra je bio hladan i mrtav, a život kakav je poznao spaljen je do žeravice u vatrenom uništenju onoga što je nekoć bio njegov dom. Odlikovao se u jednoj stvari: lovu na vampire. U tome je uživao jer je radio za Sentinele, najelitniju četvu anđela ratnika. Takvo prihvaćeno ropstvo, premda ga je vrijeđalo, bila je malena cijena za to da radi ono što voli. No, jako malo likana osjećalo je isto, što je i dovelo do ovoga. Sve što mu je bilo bitno sad je nestalo, a preostala je samo bitka za neovisnost čiji ishod njegovo srce nije zanimao.

No, ono što je učinjeno više se nije moglo promijeniti. Živjet će s tim.

»Alfa.«

Elijah stisne čeljusti na spomen titule koju nikad nije želio. Pogledao je prema goljoj ženi koja mu se približavala. »Rachel.« Spustila je pogled.

Pričekao je da progovori, a potom je shvatio da ona radi to isto. »*Sad* želiš slušati naređenja?«

Spojila je ruke iza leđa i spustila glavu. Iritiran njezinim manjkom pouzdanja, okrenuo je glavu. Rekao joj je da je pobuna ravna samoubojstvu. Sentineli će krenuti u lov na njih i istrijebiti ih. Jedina svrha likanskog postojanja bila je da služe anđelima, ako to više ne budu činili, za njih više neće biti mjesta na ovom svijetu. Međutim, ona nije htjela slušati. Ona i njezin partner, Micah — Elijahov najbolji prijatelj — potaknuli su ostale na taj čin čiste jebene gluposti.

Osjetio je da mu se približava muški likan prije nego ga je čuo. Okrenuvši glavu, Elijah je vidio zlatnog vuka koji se potom na pola puta do njega pretvorio u visokog, plavokosog muškarca.

»Okupio sam one s instinktom za preživljavanje, alfa«, rekao je Stephan.

To je samo potvrdilo Elijahovu sumnju da su neki pobjegli od bitke ne razmišljajući o surovim danima koji su zasigurno pred njima. Ili su se možda pametniji među njima vratili Sentinelima. Ne bi im to zamjerio.

»Montana?« upitala je Rachel puna nade.

Odmahnuo je glavom, podsjetivši samog sebe da je Micahu na samrtnoj postelji obećao da će paziti na nju. »Nećemo dospjeti tako daleko. Sentineli će nam puhati za vratom u roku nekoliko sati.«

Jedan od Sentinela odletio je tijekom borbe, širom rastvorivši plava krila da što prije izvijesti o pobuni. Ostali su se i dalje borili, no vrhovi njihovih krila oštri poput žileta nisu ih mogli zaštititi od golemog čopora s jezera Navajo čiji je broj već mjesecima trebalo smanjiti. Brojčano itekako nadmašeni, Sentineli su se borili do smrti, znajući da bi to njihov kapetan, Adrian, sam tako učinio i očekivao to od njih. Tijekom tjedana koje je Elijah proveo kao član Adrianova čopora, sam se uvjerio koliko je uporan i predan bio vođa Sentinela. Samo je jedna stvar mogla odvratiti njegovu pažnju, a čak ni ona nije mogla zatomiti anđelov ubojiti instinkt.

»Postoji mreža špilja blizu kanjona Bryce.« Elijah je posljednji put okrenuo leđa prema stražarnici na jezeru Navajo. »Sklonit ćemo se tamo dok se ne organiziramo.«

»Špilje?« upitala je Rachel, mršteći se.

»Ovo nije pobjeda, Rachel.«

Lecnula se naslutivši ljutnju u njegovom glasu. »Slobodni smo.«

»Bili smo lovci, a sada smo plijen. To nije napredak. Udarili smo Sentinele kad im je već bilo teško. Bilo nas je dvadeset na jednog Sentinela, iznenadili smo ih, i bili su bez Adriana, koji trenutno rješava toliko sranja da ne može biti potpuno posvećen. Ovo je bila igra na sigurno.«

Rachel je zabacila ramena i izbacila svoje male grudi. Golotinja likanima ništa nije značila, meso ili krzno, bilo je svejedno. »I mi smo je odigrali.«

»Da, odigrali ste je. A sad meni dopustite da se pobrinem za ostalo.«

»Micah je ovo želio, El.«

Elijah je uzdahnuo, njegovu je ljutnju progutao nalet kajanja i tuge. »Znam ja što je on želio — kuću u predgrađu, posao od devet do pet, podjelu vožnji i dogovore za igru. Sve bih učinio kad bih ti mogao omogućiti taj san... Ili bilo kojem drugom likanu koji bi to poželio... Ali to je nemoguće. Natovarili ste mi zadatak koji sam upropastio i prije nego sam počeo, jer nema šanse da u njemu uspijem.«

Nisu ni bili svjesni koliko ga je taj neuspjeh koštao. Nikad im to neće reći. Mogao je samo napraviti najbolje što zna s onim što ima na raspolaganju i pokušati održati na životu one koji su sada ovisili o njemu.

Pogledao je u Stephana. »Želim da se dvočlane ekipe pošalju u druge stražarnice. Ako je moguće, združeni parovi.«

Parovi će štiti jedno drugo do smrti. U takvim trenucima, kad će ih loviti dok su odvojeni od svog čopora, trebat će im sva moguća podrška koju mogu dobiti.

»Obavijestite koliko god likana možete«, nastavio je, kružeći ramenima unatrag kako bi malo opustio napetost u vratu. »Adrian će prekinuti vanjsku komunikaciju sa stražarnicama — mobitelima,

internetom, pismima. Stoga će ekipe trebati komunicirati izravno, licem u lice.«

Stephan je kimnuo. »Pobrinut ću se za to.«

»Svi moraju izvući koliko god su novca uštedjeli prije nego im Adrian zamrzne račune.« Kao »zaposlenicima« Adrianove zračne kompanije, Aeronautike Mitchell, plaće su im bile isplaćivane na zajednički radnički račun kojem je Adrian mogao slobodno pristupiti.

»Većina ih je već to učinila«, Rachel je tiho rekla.

Dakle, barem je malo mislila unaprijed. Elijah ju je poslao da okupi ostale, a onda se obratio Stephanu. »Trebaju mi dva likana kojima najviše vjeruješ za poseban zadatak. Treba pronaći Lindsay Gibson. Želim znati njezin položaj i status.«

Stephan je iznenađeno raširio oči kad je spomenuta Adrianova družica.

Elijah se borio protiv snažnog poriva da sam potraži Lindsay, smrtnicu koju je smatrao prijateljicom, jedinom koja mu je preostala sad kad je Micah bio mrtav. Na mnoge mu je načine i dalje bila zagonetka. Uletjela je u njihove živote bez upozorenja, pokazala vještinu koju nijedan običan čovjek ne bi smio posjedovati i privukla pažnju vođe Sentinela na način koji je Elijahu bio potpuno nepoznat.

Za razliku od Posrnulih, koji su izgubili krila zato što su spavali sa smrtnicima, Sentineli su bili anđeli koje se nije moglo za to kriviti. Grijesi tijela i hirovi ljudskih emocija bili su daleko ispod njihova uzvišenog položaja. Elijah nikad nije vidio da je neki Sentinel pokazao makar trunčicu želje ili žudnje... Sve dok Adrian nije ugledao Lindsay Gibson i položio pravo na nju silovitošću koja ih je sve iznenadila. Vođa Sentinela štitio je njezin život pomnije nego svoj, a Elijah je zadužio za njezinu sigurnost iako je znao da je bio jedan od rijetkih, abnormalnih alfa koje se žurno micalo iz likanskih čopora.

Upravo se tijekom čuvanja Lindsay prijateljstvo među njima i razvilo. Njihovo ležerno drugarstvo bilo je dovoljno duboko da bi već dali živote jedno za drugo. *Za tebe bih skočila pred metak,*

jednom mu je rekla. Ne možete pronaći puno takvih prijatelja, a Elijahu je sad ostala samo ona. Možda je postao alfa likan, ali brige za Lindsaynu sigurnost nikad se neće odreći. Nestala je pod stražom Sentinel, a on neće biti na miru sve dok ne sazna da je dobro.

»Želim da je nađete i pobrinite se za njezinu sigurnost,« rekao je Elijah, »kako god znate.«

Stephan je kimnuo. Njegov odlučan pristanak pružio je Elijahu prvi tračak nade da možda ipak imaju šansu preživjeti.

»Jebeno krasno.« Vash je promatrala zaštitno odijelo koje je držala u ruci i osjetila kako je žalac ledenog straha probada kroz trbuh.

Doktorica Grace Petersen dlanom je trljala jedno zamagljeno oko. »Nismo sasvim sigurni kako se bolest prenosi. Bolje spriječiti nego liječiti, vjeruj mi. Gadan posao.«

Navlačeći odijelo, Vash se prisilila da iz uma raščisti rastuću paniku. Usredotočila se na ponovno oživljavanje naučenih vještina i mentalnog sklopa s kojim je poslana na zemlju kao Čuvarica. Prošlo je već mnogo vremena otkako je nečemu pristupila ne razmišljajući kao ratnica, sa stavom koji je stekla kao vampirica, no ovo je bila bitka koju nije mogla voditi očajnicima ili šakama.

»Imaš čelična muda, Gracie«, rekla je kroz slušalicu na kacigi.

»Kaže žena koja se bori sa suparnicima veličine autobusa na kat.«

Obučene u odijela, ušle su u zatvorenu pretkomoru prostorije za karantenu, a potom ušle u unutrašnju prostoriju kad su za to dobile zeleno svjetlo. Unutra je neki muškarac ležao na stolu za pretrage kao da spava, crte lice bile su mu mirne kao da se odmara. Samo su intravenozne cjevčice u njegovim rukama i užurbano dizanje i spužtanje prsnog koša odavali da je bolestan.

»Što mu daješ?« upitala je Vash. »Je li to krv?«

»Obavljamo transfuziju, da. Osim toga, držimo ga u induciranoj komi.« Grace je pogledala prema Vash kroz svoj vizir, crte lica bile su joj umorne i ozbiljne. »Zove se King. Dok je bio smrtnik, odazivao se na ime William King. Bio je moj glavni asistent sve

do jutros, kad ga je ugrizao jedan od zaraženih vampira koje smo ulovili jučer.«

»Tako brzo djeluje?«

»Ovisi. Sudeći prema prvim izvještajima s terena, neki vampiri su imuni. Drugima trebaju tjedni da pokažu prve simptome. Ipak, najviše ih je poput Kinga pa podlegnu u roku od nekoliko sati.«

»A koji su točno simptomi?«

»Bezumna glad, nerazumna agresija i neprirodno visoka tolerancija na bol. Zovemo ih *aveti*.«

»Zašto?«

»Sjene su onoga što su nekoć bili. Svjetla su upaljena, ali nikog nema doma. Njihovi umovi i osobnosti su nestali, ali njihova tijela i dalje lagano plove. Oni koje sam uspjela održati na životu više od nekoliko dana izgubili su pigmentaciju i melanin iz kose i kože. Čak su im i šarenice postale sive. Vidi ovo.«

Grace je svojom nježnom, pomalo drhtavom rukom odmaknula pramenove s Kingova čela. »Oprosti, prijatelju«, šapnula je prije nego je uzela u ruku ukopčani uređaj koji je nalikovao skeneru na blagajni u trgovini. Držeći ga za zapešće, naciljala je njegovu podlakticu i aktivirala blijedi plavkasti sjaj. Ultraljubičasto svjetlo.

Vash se nagnula niže, promatrajući dio kože koji je naciljala. Malčice se naborao, kao da se mišić ispod njega grči, no to je bio jedini znak iritacije. »Sveca mu. Otpornost na UV svjetlo?«

»Ne baš.« Ugasivši spravicu, Grace ju je odložila sa strane. »Nema pravog imuniteta, meso se i dalje prži, samo što zarasta ubrzanim tempom. Oštećene stanice kože regeneriraju se jednakom brzinom kojom su i uništene. Dakle, nema vidljive ili trajne štete. Testirala sam još dvojicu koji su bili tu. Ista stvar.«

Pogledale su se.

»Nemoj se uzbuđivati«, promrsila je Grace. »To obnavljanje stanica uzrokuje sve druge simptome. Neutaživa glad proizlazi iz potrebe da se zadovolji golema potrošnja energije koja je potrebna za regeneraciju. Agresija proizlazi iz gladi koja vjerojatno izaziva

isti osjećaj kao da umireš od gladi, cijelo vražje vrijeme. A visoki prag tolerancije boli proizlazi iz činjenice da se ne mogu koncentrirati ni na što drugo osim na potrebu da se nahrane. Ne mogu *razmišljati*, točka. Jesi li vidjela avet na djelu?«

Vash je odmahnula glavom.

»Oni su kao pomahnitali zombiji. Izraženu moždanu funkciju zamijenio je čisti instinkt.«

»Znači, stavila si ga na transfuziju jer bi inače umro bez kontinuiranog unosa krvi?«

»Naučila sam to na teži način. Uspavala sam dvojicu koje smo ulovili kako bih ih mogla proučiti — ne možeš im se približiti kad su posve funkcionalni — i rastopili su se. Njihov je metabolizam toliko ubrzan da su njihova tijela praktički probavila sama sebe. Golema kaša. Nije bilo lijepo.«

»Je li moguće da je Adrian to zakuhao u nekom laboratoriju?« Vođa Sentinela imao je zadatak da vodi elitnu jedinicu serafa koji su Posrnulima skinuli krila. Koristeći likane kao svoje pse ovčare, Adrian je spriječio prodor vampira u gušće naseljena područja. Rezultat je bio teritorijalna i financijska podčinjenost.

»Sve je moguće, ali ja ne bih to rekla.« Grace je pokazala prema Kingu. »Ne mogu zamisliti da bi Adrian ovo učinio. Nije njegov stil.«

Istini za volju, nije mogla ni Vash. Adrian je bio ratnik do kraja. Ako bi želio borbu, odradio bi je licem u lice, prsa o prsa. No, mnogo je toga mogao dobiti ako bi se vampirska vrsta smanjila ili nestala. Njegova bi misija bila gotova i mogao bi napustiti zemlju — sve njezine boli, jad i prljavštinu. Pod pretpostavkom da je uopće želi napustiti sad kad ima Lindsay, družicu koja neće moći poći s njim.

Smekšavši glas, Vash joj je izrazila sućut.

»Jako mi je žao zbog tvog prijatelja, Gracie.«

»Pomozi mi pronaći lijek, Vash. Pomozi mi da spasim njega i ostale.«

Zato je došla, zato ju je Syre poslao. Izvješća o bolesti počela

su se pojavljivati širom zemlje i širila su se tako brzo da je praktički postala epidemija. »Što ti treba?«

»Još ispitanika, još krvi, još opreme, još osoblja.«

»Riješeno. Naravno. Samo mi daj popis.«

»To je lako.« Prekriživši ruke, Grace je uputila još jedan pogled prema Kingu. »Moram znati gdje se virus aveti prvi put pojavio. U kojem dijelu zemlje, u kojoj državi, kojem gradu, kojoj kući, u kojoj sobi u kući. Sve do najsitnijeg detalja. Muško ili žensko. Mlado ili staro. Rasa i građa. Moraš mi pronaći prvu osobu koja se razboljela. A onda moraš pronaći drugu. Kako su upoznali osobu broj jedan? Jesu li živjeli u istoj kući? Jesu li dijelili isti krevet? Ili nisu bili tako bliski. Jesu li bili u krvnom srodstvu? Zatim, pronađi broj tri i četiri i pet. Šest stupnjeva odvojenosti van kontrole. Treba mi dovoljno podataka da utvrdim uzorak i polaznu točku.«

Iznenada osjetivši kako je zaštitno odijelo guši, Vash je krenula prema vratima. Grace je pošla za njom i utipkala kod koji je otvarao bravu pretkomore.

»Govoriš o jako puno radnika«, promrsila je Vash, slijedeći Gracein primjer i stajući na obojeni krug na podu. Nešto ih je poprskalo iz otvorene cijevi iznad njihovih glava, okruživši odijelo finom maglicom.

»Znam.«

Postojali su deseci tisuća sluga, no njihova netolerancija sunčeve svjetlosti ozbiljno je kočila njihovu korisnost. Originalni Posrnuli nisu imali takva ograničenja, no njih je bilo manje od dvije stotine. Daleko premalo da bi osigurali krv slugama i tako im omogućili privremeni imunitet. Svakako nedovoljno da omoguće temeljitu istragu potrebnu da se u dogledno vrijeme izvrši traženi zadatak.

Sliježući ramenima i oslobađajući se odijela, Vash je zabacila ramena unatrag i donijela odluku. Prve vijesti o bolesti pojavile su se u isto vrijeme kad i Adrianova izgubljena ljubav. Određivanje vremenskog tijeka pomoglo bi joj zaključiti snosi li vođa Sentinela odgovornost ili ne. »Pobrinut ću se za to.«

»Znam da hoćeš.« Grace je prestala namještati svoju razbarušenu plavu kosu i pogledala u Vash. »I dalje nosiš crninu.«

Vash je spustila pogled prema crnim kožnatim hlačama i majici na sebi, pa slegnula ramenima. Nakon šezdeset godina, bol je i dalje bila prisutna, pulsiranje ju je podsjećalo na osvetu na koju je čekala zbog Charronova brutalnog ubojstva. Jednog će dana pro-naći likana koji će joj dati informacije koje joj trebaju da uđe u trag Charovim ubojicama. Mogla se samo nadati da će se to dogoditi prije nego oni koji su za to odgovorni umru od starosti ili u lovu. Za razliku od Sentinela i vampira, likani su imali smrtnički rok trajanja.

»Napravimo taj popis«, rekla je kratko, spremna započeti s golemim zadatkom pred sobom.

Syre je odgledao video do kraja, a potom hitro skočio na noge. »Što misliš o ovome?«

Vash je gurnula noge ispod stolice okrenute prema njegovom stolu. »Najebali smo. Nema nas dovoljno da napadnemo jednako brzo kao i virus — virus aveti, kako ga je nazvala... Toliko se brzo širi da nemamo dovoljno resursa da se s njim suočimo.«

Provukao je ruku kroz gustu, tamnu kosu i opsovao. »Ne možemo ovako propasti, Vashti. Ne nakon svega što smo prošli.«

Silina boli vođe Posrnulih mogla se osjetiti u prostoriji. Kad je stao ispred prozora koji su gledali na glavnu ulicu u Raceportu, u saveznoj državi Virginiji, gradu koji je izgradio iz temelja, doimalo se kao da je sva težina svijeta na njegovim leđima. Nisu ga tištali samo problemi s kojima su bili suočeni. Žalovao je, oplakivao gubitak svoje kćeri nakon što se stoljećima molio za to da se vrati. I taj ga je gubitak promijenio. Nitko drugi to još nije primijetio, ali Vash ga je predobro poznavala. Nešto se u njemu promijenilo, neki je prekidač okrenut. Bio je tvrdi, manje fleksibilan, a to se odražavalo na odlukama koje je donosio.

»Potrudit ću se najbolje što mogu«, obećala je. »Svi ćemo. Mi smo borci, Syre. Nitko neće odustati.«

Okrenuo se kako bi je pogledao u oči, a crte njegova prekrasnog lica bile su grube. »Primio sam zanimljiv poziv dok si bila s Grace.«

»Da?« Ton njegova glasa i sjaj u pogledu uznemirili su je. Poznavala je taj njegov pogled, znala je da znači kako je odlučan u svojoj namjeri, ali i da očekuje otpor.

»Likani su se pobunili.«

Vashina se kralježnica bolno ukočila, kao i uvijek kad bi razgovarali o psima Sentinelu. »Kako? Kad?«

»Prošlog tjedna. Pretpostavljam da se Adrianova okupiranost mojom kćeri pokazala kao savršena prilika da se oslobode.« Prekrižio je ruke, njegovi snažni bicepsi stiskali su se pri pokretu. Adriana je Lindsay Gibson isprva privukla zato što je bila posljednja inkarnacija Shadoe, Syreove kćeri i Adrianove davne ljubavi. Na kraju je Lindsay bila ta koja je osvojila i Adrianovo srce i pravo na vlastito tijelo, ostavivši tako Syrea da tuguje zbog gubitka svojeg djeteta, a Adriana malo uzdrmanog. »Likani će nas trebati ako žele ostati slobodni, a izgleda da i mi jednako tako trebamo njih.«

Ustala je. »Ne misliš ozbiljno.«

»Znam što tražim od tebe.«

»Znaš li? To je kao da ja od tebe tražim da surađuješ s Adrianom, znajući da je on kriv što tvoje kćeri više nema. Ili da ti kažem da se udružiš s demonom koji ti je ubio ženu.«

Prsa su mu se raširila kad je polako, duboko udahnuo. »Ako bi sudbina svakog vampira na svijetu ovisila o tome, učinio bih to.«

»Jebi se ti i tvoj osjećaj krivnje.« Riječi su izletjele prije nego ih je uspjela zadržati. Što god da joj je Syre bio, prije svega joj je bio nadređeni časnik. »Žao mi je, zapovjedniče.«

Odbacio je njezinu zabrinutost nestrpljivim zamahom ruke. »Odužit ćeš mi se tako što ćeš pronaći alfa likana, tko god on bio, i ponuditi mu savezništvo.«

»Nema alfa likana. Sentinelu su se za to pobrinuli.«

»Jedan mora postojati, inače nikad ne bi došlo do pobune.«

Počela je koračati, potpetice njezinih čizama lupkale su živahni *staccato* na teškom drvenom podu. »Pošalji Razea ili Salema«, predložila je, ponudivši mu svoja dva najbolja kapetana. »Ili obojicu.«

»To moraš biti ti.«

»Zašto?«

»Zato što mrziš likane i tvoje će opiranje prikriti naš očaj.«
Zaobišao je stol, a onda je napola sjeo na njegov prednji rub, prekrizivši svoje duge noge kod gležnjeva. »Ne smijemo im dati prednost. Moraju vjerovati da nas trebaju više nego što mi trebamo njih. A ti si moja zamjenica. Tvoj dolazak šalje snažnu poruku o tome koliko ozbiljno shvaćam predloženo savezništvo.«

Pomisao da surađuje s likanima probudila je u njoj bijes koji joj je pomutio vid. Što ako slučajno bude radila s jednim od likana koji su raščetvorili Charrona? Što ako nekome od njih spasi život, misleći da su saveznici? Bilo je to tako perverzno da joj se želudac okretao. »Daj mi malo vremena da pokušam sama ovo riješiti. Ako ne ostvarim značajan napredak u roku od nekoliko tjedana, možemo opet porazgovarati.«

»Adrian bi dotad mogao istrijebiti likane. To mora biti sad, dok su još uvijek na neravnomjernom terenu. Pomisli samo koliko bismo brzo mogli obaviti pretragu ako bismo na raspolaganju imali tisuće likana.«

Nastavila je koračati uzduž prostorije brzinom od koje bi se smrtniku zavrtilo u glavi. »Reci mi da tvoj zahtjev nema nikakve veze s tvojom mržnjom prema Adrianu.«

Syreova su se usta nakrivila u stranu. »Znaš da ne mogu. Želim srediti Adriana dok je još slab. Naravno da to želim. Ali to ne bi bilo dovoljno da tražim ovo od tebe, znajući koliko će te koštati. Ti si mi daleko vrjednija.«

Odjednom se zastavivši, Vash mu je prišla. »Učinit ću to zato što si mi tako naredio, ali neću zaboraviti na osvetu koju mi duguju. Ovu ću priliku iskoristiti kako bih pronašla odgovorne za Charronovu smrt. A kad budem iskoristila tu informaciju, neću biti odgovorna za posljedice. Ako to ne možeš prihvatiti, prenijet ću im tvoj prijedlog o savezništvu, a potom ću krenuti svojim putem.«

»Nećeš.« Syreov duboki ton glasa vrvio je upozorenjima. »Podržat ću te, Vashti. Znaš to. No, u ovom trenutku, potrebe vampirske vrste moraju biti na prvom mjestu.«

»Pošteno.«

Kimnuo je. »Pobuna je počela u stražarnici na jezeru Navajo. Kreni od Utaha. Nisu mogli daleko otići.«